



Боже Нствен дар

Диана Гошева

Божествен дар е да си майка. Божествен дар са децата. Ние ставаме родители благодарение на децата си. Но дали осъзнаваме, че родителството и майчинството са наистина дар? Може би осъзнаването става точно когато цялото ти съзнание се ангажира с тази мисъл и майчинството мине през всичките му клетки. Когато и най-малкият атом в теб разбере какво означава да си МАЙКА.

Сватба... Студентски години... Купони... Всичко, което хвърчи, се яде, и всичко, което блести, е злато. Не се пазим с любимия, а бебе не идва. Няма някои необходими за това условия. Но има болници. Мисля си - „влизам, излизам - и после бебе“... Но мислите не са реалност. Има много колежки в отделението по стерилитет. Всяка една със своята уникална история, всяка с уникалното си АЗ, но всички толкова много приличащи си в надеждите си. Всички искаме да сме МАЙКИ.

Минават месеци след лечението, предписано в болницата, но Бебе не идва. Започваш да си задаваш въпроси, един след друг по-болезнени. Разбираш, че не всичко, което лети, се яде. Тялото ти не иска да приеме истината за себе си, че майчинството се отлага и този месец. Отиваш в родния си град, при доктор, който е присъствал на твоето раждане - и естествено си заредена с голямо неверие. Поредните лекарства, намерени толкова трудно и с толкова много питане. И поредното взирание в различни признаци за бременност.

Закъснение. Поредно. Тест. Пореден. Чертичка.. Поредна. Кош. Пореден. Въпрос. Дали можеш да вярваш на очите си? За първи път в живота си. Сърцето бие лудо. Животът спира и ти се иска да изкрещиш, независимо, че е 6 часа сутринта и ще събудиш целия квартал.

Рита... Не рита... Повярвах

„Ето, наследство от Господа са чагата, и награда от Него е плодът на утробата... Блажен онзи човек, който е напълнил колчана си с чагата на младостта.“

(Из Псалм 127)

едва в 6-7-я месец, че съм бременна. Дотогава съзнанието ми не искаше да приеме идеята, че ще ставам майка. Трудно, много трудно идеята си проби път в мен. Отивам на изпити с най-тесните дрехи, но преподавателите все едно не забелязват, че съм в напреднала бременност. А така исках голям корем!

Зима, студ, поледица, -15 градуса, рано сутринта, 6 часа... Станах МАМА на СВОЕТО дете. Искан пак това чувство да изживея. Отново проблеми. Този път алтернативна медицина. Билки, лекарства.

20,35 часа и същият доктор. Раждаме две майки. Аз станах Мама две минути преди нея. В 20:47 ми идеше да стана от масата и да почерпя всички, които бяха около мен. В стаята съм си. Не лежа, оправям си дома. Нали детето си ще посрещна! Да съм измита, да ми е подредено, да не съм в неугледен вид. Носят ми го, МОЕТО дете, за първи път, за първо кърмене, няколко часа след раждането. Сладка, сладка приказка за това - втори път да съм МАМА.

Проблеми... Гинекологични... А съм толкова млада, а искат да ме диспансеризират като жена, навлязла рано в климатериума! Искат и да ме оперират, нещо на яйчиците да ми правят... Съгласна, но... после ме обзема страх и не отивам за изследванията.

После моето дете 1 и моето дете 2 - болни едно след друго... Цял месец по болници, контролни прегледи, от една болест в друга, уж Нова година трябва да дойде, а аз искам само да приключа да давам антибиотик на детето си. Не ми е до празнуване. Но... ПОДА-

Ръкът, Божественият Дар, дойде с ден закъснение - на втори януари. Господи, благодаря Ти! Благодаря Ти за тази благодат да стана МАМА, както става всяка жена без здравословни проблеми!!! Не мога да повярвам, че това се случва точно на мен!

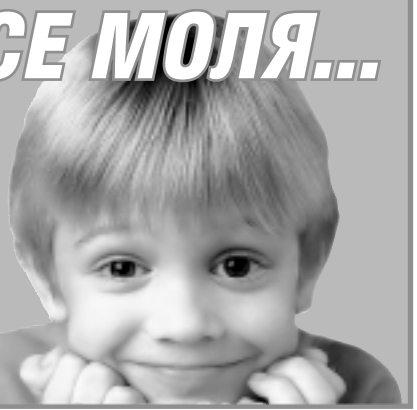
Пред АГ кабинет има по принцип само жени. Но не и с мен. До вратата са се залепили един татко и две деца и чакат. Чакат новини. А там, вътре, ме питат - „Какво ще правиш?“ Аз - „Как какво? - ще раждам!“ Докторът - „Браво на теб! Ти си ми първата пациентка за тази година, и то с решение да го остави и роди!“

Много трудно, след много перипетии и риск за живота ми, в 15:47 ч. станах МАМА! Но бях толкова горда и толкова щастлива... Трудно ли ми е било, болезнено ли е било? - не! Никога не ме е боляло! Забравих и болка, и мъка, и трудности, и преносване, и двете банки с течност някаква - само секунди, след като станах МАМА! Всяко мое дете е мое ново АЗ! Децата са ми отделна Вселена, всяко едно е изстрадано и уникално по своему, всяко едно е сложило и наляло нови сили и стойност в най-великата дума на този свят - МАМА! Това велико усещане се подновява всеки ден в мен и всеки ден аз ставам по-голяма и по-голяма МАМА и това е най-необяснимото усещане в този свят, защото с думи не се описва, а се изпитва със сърцето и душата!

„Жена, когато ражда, е в скръб, защото е дошъл часът ѝ; а когато роди детето, не помни вече мъките си поради радостта, че се е родил човек на света.“ (Йоан 16:21)

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

за по-ясно разбиране на Божия характер



СТРАНИЦА НА ЧИТАТЕЛИТЕ



На камбанарията

В едно село придошла реката и станал потоп. Селяните си събрали багажа и тръгнали да се спасяват. Като минавали край църквата, викнали на свещеника:

- Хайде да бягаме! Качвай се на каруцата с нас.

- Не бойте се, чага! Бог ще се грижи за мен! - казал свещеникът.

Водата прииждала и свещеникът се качил на покрива. Изпратили една лодка и му викнали:

- Хайде, че водата ще те залее!

- Не бойте се за мен, аз си имам защита - им казал спокойно Божият човек.

Водата се вдигнала и потопила църквата. Качил се „героят“ на камбанарията. От гражданска защита изпратили хеликоптер:

- Хвани се за въжето и да те измъкнем! - викнали спасителите.

- Не бойте се за мен! - отново бил отговорът.

Водата покрила камбанарията и свещеникът се хванал за железния кръст на върха.

- Боже, помогни ми! - промълвил служителът свърнуто.

Отгоре се чул тих глас:

- Каруца ти пратих, ти не се качи. Лодка ти пратих, също. На хеликоптера не се качи. Какво още искаш?

Тази история е смешна, но и вярна. Много пъти съм си мислил, че Бог ми е показвал пътя и успеха, но аз съм бил сляп и глух. Свивал съм се от болка в душата си, понякога с въпроса: „Защо съм нещастен, беден, окаян, презрян и т. н.“ Мислил съм върху велики и невелики неща. Накрая може би Бог се смил и отвори ума ми, за да разбере, че не ми е виновен никои.

Любовта на Бога позволи да имаме свобода. Свободният трябва само да избере накъде.

Красен Кирилов

В края на миналата година излезе от печат четвъртата стихосбирка „Искри от духа. Сакрална поезия“ от сестра г-р Венета Бакалова. Събитието съвпадна с нейния 70-годишен юбилей. Редакцията ѝ благодари за подарения екземпляр от новата ѝ книга и ѝ желае здраве, кренка вяра и нестихващо вдъхновение!

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Петяя Накова

Редакционен съвет: Людмила Младенова, Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“ №49; тел. 840 62 53; e-mail: xm@tradel.net
ISSN 1310-8654